

FACECONTROL

ФЕЙСКОНТРОЛ

АНТОЛОГИЯ
СТУДЕНТСКА ПОЕЗИЯ

© съставители/ редактори: Георги Господинов, Валентина Радинска, Ани Бурова,
Ани Илков, Амелия Личева, арт-група „Устата”

© по проект на: арт-група „Устата”

© корица: Камелия Спасова

Не завиждам на онзи, който се опита, стъпил връз стихотворенията в този сборник, да чертае тенденции, да класифицира и подрежда в литературни чекмеджета. Или, не дай Боже, да говори за днешното литературно поколение, днешните млади и пр. Дори определението “студентски” тук важи само доколкото се мисли чисто инструментално, технически. То се отнася единствено към статуса на включените автори, но не и към поезията им. Единственият извод, който бих се осмелил да направя след четенето на този сборник, е, че тук лице няма, има лица (всяко от тях интересно по своему); няма една обща поетика, има поетики; няма поколение, има лични почерци. И тази нова несводимост и центробежност е някак нормална и естествена.

Казано накъсо, сборникът разбива стереотипите ни за студентско писане, за краен сантиментализъм или радикален филологизъм. И с това той ми се струва ценен. Един сборник, който ни лишава от съмнителната привилегия да бъдем снизходителни.

Георги Господинов

Има ли нова студентска поезия? Нямам представа. Но със сигурност знам, че има поезия на новото поколение млади таланти хора, току-що покълнали от бездуховния български преход, учудващо целеустремени именно към духовните измерения на света. Някои от тях са студенти, а други - не, но това едва ли може да бъде разделителна линия помежду им. Сборникът с нова студентска поезия е побрал стиховете именно на онези млади пишещи хора, които все още учат. И затова е част от мозайката – разбира се, важна част, много съществена. Но и тя като всяка част отразява цялото, което представлява. Носи всички белези и дамки на поколението, всички координати, звуци и знаци на търсенията, носи адресите на всички стени за разбиване на глави, на всички бермудски триъгълници за преминаване в други измерения.

Както се случва винаги – някои автори са по-добри, дарбата просто блика от всеки техен ред, други все още търсят себе си; трети са се оплели в калчищата на езиковите екстравагантности, които имат нещо общо с поезията само ако авторът им е извънредно таланти. Има и четвърти, уви, за които ще е по-добре навреме да се захванат с нещо, което наистина могат.

Но нека отбележим най-добрите, някои от които вече имат издадени книги – Мария Калинова и Лилия Георгиева, а също и Камелия Спасова и Емил Христов, чиито книги, надявам се, предстои да ни се случат в близкото бъдеще; нека споменем и добрите неща на Мартин Златев, Поли Муканова и Момчил Цонев, на Бояна Петкова, Таня Костадинова и Яница Радева... Не е нужно да се изброяват всички. Стиховете им са в този сборник. И всеки, след като ги прочете и ги преживее, ще може сам да разбере - по този ярък откъс от новото поколение на пишещите – какво е цялото, което те представляват, и какво означава то за бъдещето на духовността ни.

Валентина Радинска

Ако съдим по сборника *Facecontrol*, “студентска поезия” съвсем не е синоним на “поезия от начинаещи автори”. Не само защото някои от включените поети вече са издали първите си книги или имената им са познати в литературните кръгове, а защото много от текстовете в него са резултат от намерен и овладян почерк.

Много важен ми изглежда фактът, че събраните тук автори са не само пишещи, но и четящи литератори. Те добре познават контекста, в който стиховете им се появяват (може би това е знакът на студентската поезия?). Самата книга очевидно е следствие от усилието да се съберат в общо пространство ранните текстове на едно литературно поколение, да им се осигури възможност да говорят помежду си и този диалог да стане видим. Смятам, че тъкмо в това е смисълът от съществуването на подобен сборник. А волята на неговите автори той да се появи ми се струва добро предзнаменование за българския литературен живот от близкото бъдеще.

Ани Бурова

Нова студентска

РЕКТОРАТЪТ

В центъра на града дреме и вещае основният CORPUS на Университета-Ректората. Той е граден като лабиринт, в чийто кораб укрепва Аулата. Ориентацията през стълбищата, коридорите, не добре осветените аудитории е инициация за новоприетите. Ректоратът е жив, не е институция, а организъм със своите членове, органи, стави, жлези и капиляри. Тялото му е старо, стогодишно, тромаво, но устойчиво. Някои вместилища са запушени, други са атрофирани, трети са неизползваеми мъдреци. Тук времето тече особено, бавно или напълно е спряло. Опашкулено време, което те привлича да се вратнеш в корпуса, докато не станеш част от него. Стените всмукват, придърпват своите ъгли, плетат херметизма си. Целият организъм на Университета се гъне и затваря в утробата, която носи академичното отроче-мамутът. Крепенето е *едновременно* - и тялото на Университета крепи мамута, и мамутът крепи университета, Alma Mater износва своя мъртвороден плод, както и плодът износва своята майка. Утробата се държи, хранена физически от Ректората, но в нематериалното пространство Ректоратът като градеж е обусловен от “вградежа”. Мамутът е вграденото, което е гарант за устойчивостта и традицията на Корпуса. Той е продукт на програмата за вграждане, която университетът генерира. Програмата е базистна, функционирането ѝ е изначално като нейна цел е вграденото да “оплоди” тялото на университета, да поддържа съществуването на градежа. Мамутът е академизмът. Опашкуленото време и всмукващите стени на утробата-пещера вграждат в Корпуса, роденото е вече неделима плът от университета. Цедката, която удържа в рамките на университета е вграждането. Устата на Alma Mater бълва всяка година хиляди завършващи студенти, като взима кръвен данък – тези, които остават. Вградените, превърнати в пазители на лабиринта. Вграждането е заразата, която пъпли, но не се разпростира навсякъде... Мамутът е сглобен, той е съставен от кръпки. Изкопани са само някои негови части, по които се реконструира цялото. Скелетът не е единен – той е колаж от пластмаса, болтове, сглобки и праисторически(преди културата, цивилизацията, преди разумния човек) кости. Протезите на мамута го допълват, но не го заместват, изкуствената материя работи не като проводник на вграждането, а като изолатор, карантина на заразата.

Колажът на мамута е културата на университета. Запушените, атрофиралите членове, апендиксите съжителстват с иновациите- пристроени нови части, пространства на модерното, компютри, заведения, кафемашини, банкомати, камери за охранение, телефоните Булфон или Бетком. Тебеширите с маркерите, черните с белите дъски. Параклисът с “Яйцето”. Присъдените органи, протезите, силиконът, пластични корекции са колкото изолатор на мумифицираното, толкова и автономни механизми. Класическото се пази от апендиксите. То е същинският скелет, кокалите. Апендиксите не се развиват (в Ректората нито един часовник не работи). Те са фосили, удържащи в себе си традицията. Модерното е непостоянно и лесно изменчиво, подлежи на корекция. Допълнение, което бива непрекъснато допълвано, адаптирано, преосмисляно.

Студентската култура не е на кръстопът между традиционните културни пространства и модерното. Между утробата-пещера на мамута(погребалното) и Аулата(празничното). Новата студентска култура е в бриколажа, микса, полифункционалността. Тя не избира между канона и неговото alter, а ги съшива, слепява, скрепва. Съшива утробата с Аулата, мензата с Mr. Sandwich, библиотека с компютри, града-столица със Студентски град, жетони с фонокарти, опашките за стипендии с дебитните карти, статуите на Евлоги и Христо Георгиеви със студентските бригади, Гадамер с Дерида, Студентски съвет с Литературен вестник, аудиторията с дворчето. Студентската култура държи ножица и разрязва, размества, разкъсва, разроява, за да слепи наново частите на тялото, да го направи по свой образ и подобие.

ГЪЛЪБАРНИКЪТ

Ректоратът е колаж, микс, миксантропически организъм. Утробата му носи мамут. Има три крила – северно, южно и източно. Мъти “Яйцето”. Туловището му е лабиринт с глава гълъб. Гълъбовата глава с очи-библиотека. Очи, които виждат фасетъчно. Стъкленият купол на Гълъбарника, нарязан на прозорци разроява погледа. Отвътре-навън- изот библиотеката през книгата, нарязване на светогледа, размножаване на визията. Отвън- навътре: от небето към Ректората разчленяване на Корпуса- Аулата, “Яйцето”, аудиториите, библиотеката, мензата, гълъбарника, @lma @lter, студентски съвет, студентски дом, студентски град, ректорат, деканат, асансьора, музея. Тялото на Ректората

е колаж, пърформанс, арт-инсталация, мистификация, акция, монтаж. То е тяло виждано през фасетъчния поглед на новата студентска култура.

УСТАТА

Владимир Тодоров, “Адамов комплекс”:

Устата е сглобен капан.

Създанията представляват същества, възпалени от имена. Източникът на заразата станала устата.

Устата е ножица, която внимателно разрязва думите. Нейното отваряне е хирургическа намеса – но не ампутация, а “операция”, акция, инсталация. Устата не вярва, че комуникацията може да бъде излекувана от вродените си увреждания. Устата изобщо не вярва в комуникацията, а в изкуството. Комуникацията е толкова жива, колкото е “изкуствено” изкуството.

Арт-група “Устата” е групировка, която се стреми да популяризира изкуството на студенти. Да го визираща и визуализира, да го назове и изговаря. Да съшива текст, музика, образ, видео и тяло. Устата има център, глава и пипала. Главата е постоянният екип, пипалата се множат с всяка акция. Издирват се нови придатъци. Вида и размера на акцията определя участниците. Устата е отворена за всеки. Устата се отваря, излежала е своя исихазъм и е готова да изплюе камъчето. Устата не оплюва, тя се отваря, за да реже и споява. Невъзможността за комуникация произтича от липсата на фасетъчен поглед.

ИЗРЕЗКИ:

I акция “Ab ovo”. От яйцето... (5.12.2003, Студентски дом) Отначало: необходимостта литературата да се чуе, види и рекламира. Отначало: мълчние, няма инсталация. Мастило, тел, канап, хартия, найлон. Текстовете навсякъде – по пода, стените, облепени около колона, видео, което прожектира слово. В гнездото на словото трима човека, затворени в яйца, стоят неподвижно. Превърнати в експонати, вградени. В началото бе Словото. А нас ни няма.

II акция “Magnus Redactor”. Великият Редактор. (12.05.2004, Унгарският център.)

Редакцията нови текстове ли създава или всеки текст се редуцира до един – съвършеният? Редактори, редакции, авторедактиране. Редактирането е комплексът на ножицата, манията да свиваш и пренареждаш, да съшиваш стари и нови части.

Музика на живо: Петър Чухов и Иван Христов

Видео участници в инсталацията: В. Радинска, Б. Ламбовски, Г. Господинов, Пл. Дойнов, С. Чолева, Р. Ралин, Перилото в с. Камен

Текст: Ралица Чернева, Стоил Рошков, Соня Николова, Иван Христов, Цветелина Христова, Таня Костадинова, Красимира Джисова, Яница Радева, Лилия Георгиева, Петър Петров

Този списък с имена на студенти не е проява на свръхпроизводството на ножицата, а онагледяване на способността на новата студентска култура да твори групировки. Групировката не трябва да се мисли като тумор в организма на Alma Mater, който рано или късно ще се разсея, а като опит за проговаряне. Устата не трябва да бъде цензурирана, единствено нейното тяло е защитено от ножицата, защото има способността да регенерира, да се самостабилизира и мобилизира. Свиването ѝ, намаляването на челюстния ѝ ъгъл е за сметка на увеличаване на натиска върху ребрата на Ректората. Проговарянето не е нещо ново за студентите, те са артикулиращата част на обществото. “Устата” не оповестява проговарянето, а новия начини за изразяване.

III акция Traectoria Aqua. Траектория вода (15.12.2004 Младежки дом, НДК)

Форма. Тялото е формопораждащо. Авторът не е мъртъв, той е постоянно изместван от репетиращото тяло. Пулсацията на текста се улавя само при устна употреба. Тялото на автора е имплантирано към съвършения текст. Самонаправа, саморегулация, самоунищожение чрез словото. Поезията като себепредричане и себеобричане. Биографемата е шаманизирана чрез словоблудство. Повторното четене като белег на поезията, като постоянно редуване на фигура на неяснотата с фигура на яснотата, като намеса в ежедневието. Терорът на езика, контролът му върху личността, върху лицето. Фейсконтрол.

арт-група „Устата”

име: димитър кенаров
данни: 1981, софия
вуз: middleburi college (usa)
дебют: “пътуване към
кухнята”, 2001

Пуловер за кучето

Вече хиляда века те ни следват безропотно
от пещера в пещера, от къща в къща
и ни гледат как се навличаме с кожи,
одрани от техните братовчеди – вълците,
или с вълна от овцете, за които те се грижат,
или със скъпи брокати и коприна;
гледат как ние, обезкосмените им господари,
купуваме шикозни шалове от магазините,
а после с камшик и псувни ги заставяме
да теглят шейни към северния полюс.
Те нито веднъж не ни се оплакаха,
дори когато студът носеше тяхното име.

Слава тогава на бабите от моя квартал,
оплели пуловери за своите пудели,
самотни жени, които навярно нямат внучета,
или може би имат излишък от прежда,
светът, мисля си, не е чак толкова жесток,
щом още се среща обич, която облича.
Намотани като нажежени реотани,
тези питомци стоплят всяко дърво и корен,
и зимният вятър вече не ще ги ухапе,
и този, който ги гали ще бъде опарен.

Звезди

1.

И без луна
гобището за метафори искри –
светлина от някога,
пристигаща сега –
толкова смърт
наоколо –
надгробните камъни –
червени, ярки, огнени.

2.

Август. Великият
комарджия печели пак –
звънят монети
в казиното
на вечерта –
всяка нощ той залага
богатство си
на Блек Джек, рулетка.

3.

Божа дискотека –
нощият клуб на младостта му
е все още популярен
в града –
всички танцуват
поне веднъж седмично
и пушат трева
в градинката.

4.

Те бяха четвърти
в списъка –
желани, но не –
задължителни –
сусамови семки
към основното ястие,
лек аромат
за табиетлията.

5.

Мухи албиноски смучат
капиново сладко –
баба надига
жълта мухобойка
и строго нарежда: *Огън!* –
на сутринта
локви синя кръв
лепнат по кръглата маса.

6.

Късно вечер извънземните
се връщат вкъщи –
уморени след работа
и два часа път
от Венера до Марс –
включват лампите,
отварят бира и заспиват
на дивана.

7.

Небесният хладилник
е затворен –
бели магнитчета
разпръснати по
черната му врата –
кой ще пренареди
думите, метриката
римата?

8.

Милиони, като сперматозоиди,
плуват в нощното небе –
би било добре
да носим презервативи
в джобовете –
тази вселена
е опасно място
пълно с удоволствия.

Муха в самолета

Толкова високо за пръв път,
където нито една муха
не е летяла и където, ако не беше ти,
никой не би повярвал

как непринудено пълзиш
по илюминатора като по селски прозорец
с гледка към недостижима градина,
и навярно си спомняш

сладко от боровинки със сметана
или други земни блаженства
от своето кратко детство,
разцъфнали сини сливи, бяла акация,

жуженето в мързелив следобед
над ковчега на стареца,
когато все още можеше да чуеш
ехото от собствения полет

и беше достатъчно важна,
за да искат да те убият на масата.
Сега се движиш по-бързо
от всякога, за един сезон

обикаляш няколко континента
и хаотичните ти траектории
са изправени в директни маршрути
от точка А до точка Б,

очите, тези фасетни рубини
в съкровищницата на главата,
са ошлайфани до неузнаваемост
като гладки плексигласови стъкла,

през които гледката е една
и съща от всеки възможен ъгъл:
безкрайно небе, тук-там облаци,
необяснима паяжина от пътища.

Коя от твоите прародителки
си е представяла подобно бъдеще –
сгъваеми масички отрупани
с вакумирани полуфабрикати

и ти, неутешима, обърнала гръб
на всичко това, измършавяла
отпиваш плаха глътка
единствено от кафето със захар,

след което отново залепяш крака
за своя овален прозорец,
който – повярвай – никога
не ще се отвори за теб.

Малко насекомо с хилав хобот
и ненужни кристални крила,
даже Иона не се е чувствал
така самотен в стомаха на кита,

и ако самолетът случайно падне
в средата на великия океан,
само твоето четирибуквено тяло
няма да бъде открито, муха.

име: яница радева
данни: 1977, ямбол
вуз: су, българска филология
дебют: “друг ритъм”, 2003

Фрагмент

...и не се научи
да бъде истинска жена,
което значи според него:
да глади островърхо панталоните
на праволинейни пътища,
а тя криволичи –
прилича на гъсеница –
докато разговаря
метаморфозира в смях,
понякога в тъга,
говори за поезия и вишни;
другите са истински жени
даже мислите им имат гардероб,
даже миглите им пърхат пеперудено,
а тя криволичи отдалечава се –
не можеш да я уловиш...

български мотив

тя ме гледа
от своето място зад щанда
на онова пазарче в онзи
отдавна забравен град –
премръзвала от януарски вятър
грипава
със спомени засъхнали по устните
същите онези устни
с които се усмихва през пролетта
сега през зимата тя
свива лятото на цигара
задържа една сълза
в крайчето на окото си
и тегли килограм портокали

мечарница

мечкарят не лови мечки
мечкарят е приятел на мечката
заедно стават
банички с извара ядат
едни и същи звънчета носят
за по голяма атракция казват
нещо си говорят без някой да чува
за нещо се смеят без някой да вижда
заедно си тръгват
в едноока къща сънуват
честно небе с вкус на мента и круши

мечкарят не лови мечки
мечкарят е мечка
мечката му е приятел

име: александра чаушева
данни: 1985, софия
вуз: художествена академия
дебют: “бъз-з”

Прясно месо! Прясно месо!
Ето я продавачката, бяло-розова
От китките ѝ ще стане само супа;
Прасците ѝ ще тръпнат
В сос от диви ябълки;
Бедрата обли, топли, задушени
С много чер пипер;
А тялото пълнете с влажен ориз
Сложете и пелин
Внимавайте с фурната,
А също и солта,
Тъй бяла е покривката, чиниите - тъй празни
Бе много вкусна тя,
Макар да не узнахме името ѝ.

Една уста се е облегла
На прозореца на петия етаж
Понякога с нея се показват и
Две ръце
Едно-две очи или
Няколко пръста.
По-често устата е сама.
Стои си пурпурночервена и
Маха с език на
Минаващите долу хора.

Където и да мине някой й
Хвърля око
Окото е различно всеки път
Синьо, черно, твое
Или на онзи човек на прозореца
Тя мушва всяко тупнало око
Във джоба си при другите
И вкъщи ги изсмуква, ги изпива, ги гълта целите
Накрая е пияна от очи.

име: петър петров
данни: 1978, враца
вуз: натфиз, публична реч
дебют: “пин код: лукчета”,
2004

Лятото пристъпва
тънко-тънко
на високи токчета
като елитна дама
в отпуск

Прокрадва се

Неусетно и леко
без да подозира че
зад ъгъла
го е причакал - кой? -

Крадецът на праскови

Лицето готово
да го направи на компот

Шепот и вик

Ще извикаш ли на глас
топлината на изоставения следобед
с окапалите метафори
приличащ на изпаднал германец
ще извикаш ли на глас цензурираното съдържание
ще се нагиздиш ли с лавров венец
защото така е модерно
любовта с продължение ще извикаш ли
на глас беззвучната меланхолия прилепнала
като мокра дреха върху зъзнещата сянка
ще разсееш ли просмукващите съмнения
ще разсееш ли и последното очакване
ще излекуваш ли раните на лекаря
ще се изповядаш ли пред олтара на общественото мнение
притихнал в глад за диктатура
ще вземеш ли думата обелена от възторзи
ще се слееш ли с публиката подбрана
от подбраното жури на пластични хирурзи
ще наваксаш ли
само за миг
ще се опиташ ли
да извикаш всичко това
на езика на влюбените
в живота битов
натруфен
с шепот
някой подбутва опората на сърцето...

додето не ни се стовари на главите
небето пълно със празно
викайте силно викайте викайте
никак не се вайкайте

и точно в такъв
знаков момент на безсилие
знайте че
всеки вика митьо крика

име: лилия георгиева
данни: 1982, кюстендил
вуз: су, сърбо-хърватистика
дебют: “поза и почерци”,
2003

Порочен кръг

с края постави начало
стъпи точно в следата
която остави при зачатие
върни захапката на колелото
със зъб назад
машинното масло нека бъде
отрова смажи веригата
безкрайна сключена
самодостатъчна змия ssssssi

Недостиг

Страх ме е да прегърна тялото ти
и с него своето
да бъда
да сричам най-вече истини
не съм
и случвам се само
 следи не полепват
 безпричинен незаглъхващ глад
 неутолим
 за запълване на празнината
 пещера е и от студ реките неизплакани
 са застинали в сталактити

Шизо

Живея сама със себе си
сред вещите на мислите
Когато наемателката
издаде стаята
ще престана да бъде сама

име: александър мануилов
данни: 1978, софия
вуз: нбу, кинодраматургия
дебют: “филм”, 2004

Дюкянът на поетите

Прекрасна минувачко,
спри,
на теб говоря!
И вие,
милостиви господине,
спрете –
свалили сме ви шапка.

Купете си от нашто миро,
има нарове,
коприна.
Портокали,
ако искате –
веднага ще изобразим.

За всеки ваш кахър
приготвили сме лек,
от Пунт и Кападокия.
Три годин дългите кервани
как ги носеха насам.

Елате,
пристъпете,
от виното опитайте,
че другаде с вода го смесват.
Има кедрово дърво –
врати ако поставяте завинаги
и греди от тис –
за мачти здрави пригодени.

Ръка по гладкото дърво
прокарайте,
прага пристъпете.

Това са диаманти от Хараре,
не е шега.

А истинският диамант
по това ще го познаете,
че в огъня изгаря без следа.

Да. Кой ли ще посмее да го хвърли?

Обърнете се, погледайте!

Да виждате дюкян?

Веждите
и две очи
- профилът –
надолу божество

И как ли стъпваш?
А поляната нима отъпкваш
във погледа ми докато минаваш?

Аз зная песен -
малко ще попея -
и две ръце във двете
нека да залепнат!

Ставаш и не вярваш:
Кой ли те оплете?
И как без примки
се увлече?

И всъщност –
песента ли полудява
или буйна е тревата и зелена?

**ПЕСНИЧКА, ИЗПЯТА ОТ МАГА АЛИ МАНУ НА ЕДИН ПАНАИР
ПРИ МОСТА НА ВЪЗДИШКИТЕ, ДАЛЕЧЕН И ПРЕКРАСЕН, В
ЧЕСТ НА СИНЬОР АЛФОНСО ЗА БЛАГОПОЛУЧИЕ В ЛЮБОВТА**

Тигъров мустак,
драконов чорап -
разбъркваме ги пак:
мравча сянка
и от круша джанка.
С вълшебнически тука зрак
улавяме от гарга грак
и от Синьора пускаме петак,
за да обикне нежно тя
щедрата му днес ръка

име: maria калинова
данни: 1983, сливен
вуз: су, българска филология
дебют: "окото", 2004

Заплитане на думите

Тъй както съм вагон, студ и множество,
не знам, че можело да се разкачат различно двете риби,
да не са двойно по- заплетени думите им, нито пък да вкаменяват,
да вредят като пирамиди, като паметници, като бесилки,
като позорни стълбове. Тъй както *немеобичаи* и *нищонямазначение*,
защо ме срещаш на сто метра сняг, сто метра тухли-

не съм искала промяна, не можела съм да бъда щастлива,
съм си страдала от някаква петрофилия,
болезнена извратеност към камъни... Пък и така да е,
всъщност наистина не ме интересува
как могат да се развържат плоските глави на рибите
и даже да скъсат,
как свършвам много преди края и другите подпори на едно раздвояване-

стига да съм отговорна пред тия живи, червени, сърдечни
зидове, които ме държат
далеч от опасните типове, уличниците,
уличните музиканти, улиците, от лицата, от случайните срещи,
че все си ги наговаряме едни и после съжаляваме.

Засядане

...тогава забивам нокти в гърлото си. Винаги
успявам да изляза, оставям разхвърляно,
неоправено леглото, неоправена масата, неоправен гардероба,
изобщо стаята. Дали взимам някакви документи, освен, разбира се,
дебитната карта, преди да тръгна към центъра,
за да се блъскам във всякакви
цигани, коли, мароканци, страниери,
карабинери, преди да си намеря някой смотаняк,
с очила вкарани не знам си къде,
с риза вкарана в къси панталони, опънати чорапи
и го заговоря пред “Св. Петър”, пием чай наблизно,
от дума на дума става въпрос за мен, коя съм,
какъв е смисълът на живота и как съм попаднала тук,
пък и други подробности все около моето “настроение”?!
Отговарям му, че взимам, че държа да платя сметката,
че се извинявам, ако нещо съм досадила...И не знам защо
решавам да се обадя на баща си.

Окото

...избил окото на баща ми,
подарил му тунел през главата.
Като тръгна по него ще стигна
пазара във Фоджа,
ще му ида на свиждане.
Там продава тикви, миди и бинтове-
изкарва още една пенсия. Pronto, куче!
Д-р Еди-кой си бил на смяна
разбирал много от мъжки и женски шишарки,
от сперматогенеза, от история на окото разбирал,
от очи-понякога. Държиш ли още, баща ми?
Има две църкви, ще те хранят по седмица във всяка,
ще спиш по скамейките в парка, докато си намериш работа.
...ние тук пускаме корени, вместо теб ще брадясваме.

име: емил христов
данни: 1983, русе
вуз: су, журналистика
дебют: родна реч,
литературен вестник

Преобръщане на къщата I – 90 °

Таваните стават стени,
а стените на четвърт
тавани. Лява страна:
полилеят стърчи
свръхмаскулинно
в идеалния център -
не се люлее, лее се и разлива
светлина приглушена почти
олтарна.

Има и къщи и къщи, казват
стопаните; стопани и стопани
според къщите. За преобръщане
не трябва желание, а точка
опорна, лост
и сила. Да ходиш в прозорците,
които се плискат и пенят
болезнено, да хлопне вратата,
когато е точно отгоре - тъй
експериментиращи обръщачи
на къщи провалят
телата си.

Дясна страна:
маса, гардероб, столове...
Вертикалът се сгъва в средата си
и издънва пространството,
изпращават основите
и се сурва покъщнината.
Само креватът си тежи на

мястото.

Усвояване на пространството I

Сънят ми за двама ни, тате:
Понеже някой трябваше да изкопае
и тези гробове, десетина мъже от рода
се събраха. Те и други мъже, ми беше казал,
цял живот в кал са ровили,
да си търсят щастието. Тъй и сега,

но за ничие щастие. Лесно разбрах
кои са от нашите – по разпръснатото
слънчогледово семе навсякъде.
Така са си пилели и времето
всякога, така са си пилели и ума,
и костите, да им събира реколтата

друг. Тази наша земя е, татко, индианско
гrobiще със заровени много истории.
Тук в синовете се наливат бащите
и няма завършеци. Тук с бащите
се погребват конете и майките,
паят се ярки огньове, които телата

подклаждат. Задето се убих, тате, и тебе
погребват. Това е наследственост.
Тази обратна генетика, туй обратно живеене
ни текат във вените. Както са ни сложили
успоредни в гробовете, сме като женени –
споделената смърт е *sama de matrimonio*,

съвършено брачно ложе, в което
съм всеотдайна съпруга, властен съпруг,
си всеотдайна съпруга, властен съпруг,
сме съпруги, съпрузи, съпруги, съпрузи
всеотдайни и властни. Затова не се свършват
историите, когато погребват, тъй се посяват и с т о р и и.

Усвояване на пространството II

Изкачвайки шейсетте стъпала на Casa Nostalgia,
се счупи. Където падна дланта ти,
започвам: намеренията лъжат –
хиляди пъти ми каза, че любовта не е
додето зайде, да се случим. Настръхвах

да ти вярвам, сега събирам парчета
от теб и ги реда в пантеона на отчаянието,
във който само сме били възможни.
Упражнение по остаряване е всеки прешлен,
търкулнат по стълбището. Бедрата,

тежкият ти задник са мнима автономия,
която кръстът не ще допусне своеволно.
Сънувал съм те като гвоздей – глава и тяло...
Глава и тяло довършват съвършената цялост
на желанието, лишено от име.

Така по чувствам вдовството. Влизаш
в съня самоуверено, за да обявиш наследството си.
Аз, твоят единствен наследник, съм къщата,
на която зазида вратите. Ето наследството:
глава и тяло, глава и тяло, прешлени. Ребра и прешлени,

ребра... Припознавайки частите,
ще иззидам нов дом, ще го населя със духове.
Шейсет стъпала до вратата раззината,
там пада дланта ти. Намеренията лъжат –
любовта не е къща да се вдигне до мръкване...

Да си търкулиш главата по стълбите,
да си строшиш ребрата във плочника,
но да останеш цял като гвоздей
в дланта, е желанието, което опита
да именуваш, за да бъдеш

истински.

име: камелия спасова
данни: 1982, софия
вуз: су, българска филология
дебют: родна реч,
литературен вестник

заглавие

най-скъпо изчуканите
букви
са по надгробните камъни
вървят по лев, лев и петдесет
отделната
цената варира
според агенцията
или на каквито попаднеш
дълбаят ти името
не задълбават повече
то е достатъчно
за да те опознае Оная
свидетелство, че те е имало
защото накрая то ти остава
затова и поетите
са некрофили

кълна ти се, продажнице
в името
умберто и оскар дивия
уилям разтърсващотокопие
и всичките светии
призовавам с молебен
в тепсията на твойто угощение
да те заситят с думи
с имена да те претеглят
аз нямам нищо да ти дам
без тежест е мълчанието ми

издирват се текстове
с предимство са поетесите
с големи дарования
и послание от интимен
характер
или докато едната ръка
държи писалката
другата да не знае
как го прави

на гъоте

---- имаше стил
свой профил и своя професия
за да свърши добре
готов беше на всичко
гъоте беше поет
разпродаваше си душата
както книгите по сергиите
все ще намериш нещо за без пари
в почивките се разхождаше
с демоните из ада си
и вече знаеше с подробност кръговете
намотките, бобините, болтчетата
образите и фигурите на придвижване
не се даваше, не се давеше
гъоте беше поет

но поезията се
размотава, раздробява,
разсича, разтича
и се дави сред
множеството маниери
модернизми манифести манифак-
тури манипулации мистификации
без центро-брежни сили
се дави, да си го
кажа правата:

моето е просто
подражание

име: валери валериев
данни: 1984, софия
вуз: су, право
дебют: родна реч,
литературен вестник

Диана
снощи беше у нас
празнувахме това, че вече е студент по археология

чудесен повод за събиране

“време е – казвам – да направиш първото си голямо откритие”

Казах това и след половин час
вече се приготвих за сън
миех чиниите мислех си
колко нерешителни са тези археолози
Шлиман
Диана, примерно
оплаквах Троя на плътта ми
изгорена
ще се задушава и тази нощ
под тежестта на чаршафите
неразкопана още
погребана
само на стъпка
под повърхността

помолих да се видим и когато тя дойде
отначало нищо не казах
просто подадох снимка на човека
“не го познавам”
“е, добре – бях решен да я съсия
извадих книгата –
това е доказателството, Одил!
Била си тук
много преди мен да ме има
срещала си се
срещала си се с него...”
Одил мълчеше и май въобще не ме чуваше
мълчеше, зачетена
беше й хубаво
усмихваше се
а от това най-много боли
дори не мисля че изобщо се разплака или нещо подобно
когато станах и си заминах

градът е направен да поврежда очите ти
прекалено много тунели сенки подлези
чернотата и цветът рязко се премятат един през друг
особено ако вървиш бързо
светлината в тебе се задъхва
сърцето ѝ се свива като ретината на окото
едва ли ще преживее
вълнението на следващия завой

слънцето свисти в жегата като разтворен в чаша аспирин
предпазва ни доколкото може от инсултни и инфаркти на всички
ребра кости и органи
и все пак очите продължават да страдат
всеки от нас
малко или много
е засегнат от този проблем

име: мартин златев
данни: 1982, софия
вуз: ерланген, германия
дебют: литературен вестник

Монолог на Кларита

(из "Девицата от Порто Бланко")

и какво, ако отворя скобата, Рикардо,
и какво, ако ви мразя, без да ви познавам,
зрители, актьори и статисти,
ако излезна от сценария,
от кадъра,
от телевизора,
от изкълчените цветни реплики
и застана в центъра на стаите
пред яхниените очи на домакините
и заявя пред всички,
че не съм Девицата от Порто Бланко
(нито съм от Порто Бланко,
още по-малко пък Девица)
ще се спукате, Рикардо,
да се смеете, но и буквално
ще се разпорите по шевовете
"на тая пък какво й стана",
ми... нищо... сваля си перуката,
тенекиените гривни
и изкуствените мигли,
баста,
и отправва
(без финални надписи)

Завръщане на войника

Връща се от там
Откъдето никой не се е връщал
И цялото семейство му се радва
Всички плачем на обед
чувствително тракане на прибори

После следобедът
Излежаващ се в хамак на двора
Лъчите на слънцето
Преплетени на плитка над главите ни
Едни череша
Налети с кръв
от вените на лятото
Лениви мухи
И заспали сенки
Един чадър
На жълти и червени линии
С когото разговаря вятъра
облаци провесени
И тихо
Е безкрайно тихо е

И въпросът му
Кой е и как се казва
И кое число идва след 34
И кой всъщност съм аз
И как е попаднал тука
И след това смехът му
Смехът огъващ оградите
разплискващ кафето ми
Върху гладкото на покривката
и разтеглените му устни
хилядите и-та
Заекващи
Че друг сме очаквали

Черен пипер

suck it
безшумна експлозия
на коркова тапа
и кухо гърло на червено вино
кожата ми е пунктирана линия
разтичам се по пода
увивам се по стълбите
после се опитваш
да се изкачиш по примката нагоре към леглото ми
но няма да стане
играем си на полови органи
slowly, honey
преобръщам се
отвътре навън
и се сгушвам в главата си
-"коя ръка те боли?"
-"моята"
поезията ме отвращава ме
всякаква поезия
повръщам в скута ти
обяви за singles

име: костадинка лапкива
данни: 1982, пловдив
вуз: су, математика и
информатика
дебют: литературен вестник

Децата

По масата и столове
наоколо във двора,
водата се попива
от дървото
и от бялата пластмаса.
И от листата,
окапали по вадата
и над играчките-джуджета,
бели гъски и калинки,
в градината на лудата съседка.
Децата от началното училище
така го пееха
(фалшиво,
но по детски трогващо),
за есента, пристигнала,
и за дъжда,
и там децата на Виктория,
в играта преобърнали столовете,
ги няма,
главите им с косите лятноруси,
момичето и братята...

Жълто стихотворение

Било чудесно
минаването покрай "Невски"
във осем сутринта,
с камбаните
и жълтите листа,
с камбаните
на няколкото гласа
и ритъма
на чистата душа,
пречистената съвест,
след сутрешния ни скандал.

Гласът ти,
ако беше водещ
на предване по радиото,
щеше да ме кара
да мечтая.
Гласът ти,
той ме размечтава,
че си водещ
в съботния нощен блок
на радиото.
Обявяваш песните
на Пи Джей Харви
и си заминаваш...

име: георги савчев
данни: 1984, софия
вуз: су, журналистика
дебют: литературен вестник,
сега

на кристина

в търсене на кристина
литературата ще загуби много време
за да прикрие следите от разваления почерк
който е още по-красив
защото е истински, неин

в търсене на кристина
традицията ще припознае образи
ще призове Калипсо да преплува
пределите
от нейното до новото сакрално време

в търсене на кристина
къдравите ѝ коси
тактичната усмивка
и симпатичната смутеност
само ще са отпращава точка
към хармоничния свят

в търсене на кристина
автора и авторите
ще предполагат, че Кристина сънува

как отвъд литературата
горят следи
в търсенето към нея

колко е студено това лято
толкова студено, че замръзват пръстите
щом като кажа обичам те, продължават започнатото

този студ- не е вали, а студено
а знам вали- криеш го, триеш очите си
а си по-хубава плачеща
колко студено е

да, студено е
и не се променя времето
от юни все така
студено
през август очаквах да се промени
даже написах променя се
ала излъган съм
същата работа
все студено

и когато ти писах писмото
през юли
очаквах дълго да се чудиш
и да си казваш грешка в превода-
или той греши,
или аз,
а може би и двамата

но грешка няма
студено е това лято
и аз не вярвам, но щом изляза ми става студено
и пиша на малки листчета в джоба си
(защото зимата е най-краткия път до забравата)
думите, които ти ми изпрати:
чакаш ли завръщане, чакаш ли жената
първо чакай зимата

info9@abv.bg

в препълнената пощенска кутия
думите се натискат да са повече от думи
словесна плът

през разстоянието
да докосват
да нараняват
да привличат

пулсира словото
в препълнената пощенска кутия
пулсира
тихият глас на различната жена
мъдростта на изморената любовница

любовта е всичко онова
за което си мислим след изневярата

не се опитвайте
да описвате горчивото кафе
без захар
с думи да рисувате познатото
някой преди вас
вече го е писал някъде
в неизтритите получени писма

зная
животът е кратък
всички ще умрем
и прочие
само не забравяйте паролата
за истинското
забранено
щастие

име: момчил цонев
данни: 1983, габрово
вуз: су, журналистика
дебют: литературен вестник,
ах, maria

ФИЛОГЕМА:
МИТЪТ ЗА ВЕЧНОТО ЗАВРЪЩАНЕ
(любовта срещу идеологемите)

Очите.
Йероглифи с египетски извивки към небето.
Само минало....
Моето минало
като белег, като рана,
като татуировка по кожата на света,
която боли и дълбае навътре в мен,
до костите от плащаницата в Торино,
до черепа в Голгота,
до тялото неразгадано в Божи гроб
и в края на всички неща – до душата,
която е коренът на света,
на мен, на теб, на земята, на небето,
на капката, от която се ражда живот,
на сълзата след един живот,
на камъка пръст, който хвърляме в гроба.
Душата, заради която си струва да броя наум
крачките си по пясъка,
по пепелта,
по камъните без път.
Всъщност душата, която търся не само в себе си,
а най-вече отвъд –
в света, зад света, в теб, в любовта,
в една жена, за която само са ми разказвали,
докато от небето са умирали звезди.
Всъщност хора, умиращи в небето,
за да възкръснат отвъд него.
Отвъд Бог, защото коренът е в Бог,
коренът на всички религии, общества, книги, епохи,
но все пак отвъд, защото миналото е като белег,
като рана, като татуировка по очите на небето,

която боли и ражда истинската душа.
Една жена, за която само са ми говорили
с шепот, с очи, със затворени очи,
които не смеят да погледнат небето,
нито земята в него,
нито теб в нея,
нито себе си в теб,
нито миналото.

Миналото, имплантирано като зеници на очите ми
за света днес. На тази земя. Под това небе –
небето, което никога не се променя.
Нали все пак този живот е само един мит за вечното завръщане.

име: поли муканова
данни: 1980, софия
вуз: су, българска филология
дебют: литературен вестник

Мигове в кибритена кутийка

Сладкото от смокини –
“само за сватби и погребения”
свалям венеца
страшна ли е смъртта?
Ах, какви хубави стихове
има за нея
Няма вече кибритени клечки
Речникът по унгарски е ненужен
Отново вали
Ще закача жълтия балон
на полилея
защото няма слънце

Саломе

Мисълта извършва литургия
в лоното на заспалата луна
Йоане, затворените ти очи –
са скритото небе
Искам да целуна устните ти
до окончателното опростяване
до ядрото на всички метафори
за любовта

Postantique

Е ли човешката комедия
божествена?

Трагикомедията на Homo sapiens.
Боговете сигурно са полудели
Homo homini cactus*.

На Олимп освен маслини “растат”
и човешки страсти.
Атина, храмът ти е разрушен.
Обява в “Deus news”: търси се Helen.
Жената винаги е била в основата
на зараждането на живота. И на неговия край.
Крайт на една война.
Крайт на античното.
Амфората на спомена.
Мъртвият език на ПРНТЬЧАТА.
Архетиповете, които ражда
всяка митология.

*Човек за човека е кактус

име: maria македонска
данни: 1981, елин пелин
вуз: су, журналистика
дебют: сега, софийски
университет

Булимия

Свободата се е нажежила до червено.
Време е да изпържим копнежите си.
Време е да се препечем до златисто,
да станем хрупкави и сочни.
Време е да постелем покривките,
да подредиме вилиците и лъжиците,
да изстудиме виното
и да запалим свещите.

Но вече ни изтича времето.
Още малко и ще прегорим.
И пак ще трябва да преглъщаме в мълчание
овъглените сухи останки на телата си.
А после ще повръщаме отчаяни.
Не, не е булимия болеста ни.
Любов е.

Ехо от смокини I I

Овчарят доволно изучукал
любимата овца от стадото
и небрежно заспал.
Преследвал мечтите си овчарят,
събирал ги в стадо грижовно.
После ги изнасилвал една по една.
Заплождал ги със семката овчарска...
А после те му раждали синове,
които не знаели
как да оправдаят пред своите кочове.

име: яна пункина
данни: 1983, софия
вуз: су, българска филология
дебют: литературен вестник

прерязана в рамките на доброто възпитание

отрязах крайниците си
за да не се докосваме
към тях протегнала съм само болка
и заспивам
на осем свита
зад стените си
ще съжалявам
но тоя студ така освобождава
прерязва ми конците
загубени са важни части
и отлитам
такива операции са тежки и с последствия
така съм мръсна - и олекнала
тотално ампутирана от себе си.

сега, когато твърде много сме си казали
и вече ни е страх и да мълчим
ръцете и краката си отрязах
как страшно и приятно се лети
с едно такова полутяло

ще спра да си тълкувам жестовите
едва ли имат смисъл,
щом от мене са отрязани
и всички ужаси които сме си казали

а някой ме предупреди
че май така се полудявало

Студ

ръцете ми се сгърчиха във зла гримаса
намразиха ме от студа
от липсата на сън
и от кафето

нервите се хранят с кости:
изяждат скелета и ме превръщат
в чупливо мекотело
-съвсем буквално:
използват калциеви йони да
пращат трескавите си сигнали

ядосаха ми се ръцете
от много ръкомахане
и смехове фалшиви
които
часове наред подскачат по стените

във опити да ме направят остроумна
премръзнаха ми кокалите
от старателната хладнокръвност

самоизяждаме се значи
бавно
и после :
бабички грабливи И безкрили,
трошливи, със мечтите си загнили
ще се пречупим...

everything's in it's right place

искам дълги етажерки от ред
ред подреден във квадратни кутийки

искам свещник до горе напълнен с вода
и отвътре горяща свещичка

искам хиляди шарени котки
телефона обесен от тавана
да се полюшва в тъмнозелена музика

искам ужасният човек от тая сутрин да прибере във джоба мазния си глас,
езика си с обувка да настъпи
искам да млъкне

искам да е студено тъмно и статично
да прибера главата си във шкафа,
и по радиатора съседите да пазят тишина

искам
един час само
никой да не мърда

това е обрив

на сетивата

име: десислава голичева
данни: 1985, сливен
вуз: су, логопедия
дебют: “ехо от въздишки”,
2004

Зависимост

Слънцето скришом ме наблюдава
през скелета на листата.

А аз си говоря с онази алея,
която въздиша след всеки нагон
на някое куче за
бясна обсебваща маркировка.

Защото

нищо не може да е само.

Куче, каишка, човек и алея...

Слънцето се усмихва накриво.

А аз си стоя, сякаш, че в Нищото.

Листата броя и себе си търся.

Алея, човек, каишка и куче...

Търся къде съм сама.

Ще сложа сърцето си
в найлонова торбичка.
И ще го набутам
във фризера.
За черни дни.
Ако огладнея -
само ще го стопля.

име: диан кирович
данни: 1980, бургас
вуз: су, богословие
дебют:

Бряг

Завинаги брегът ще си остане онзи
на който срещнах се с отминалите пориви,
на който писах в пясъка на слънцето
а после драсках с вълната сляпа...
и лятото бе признак безнадежден
разкъсан от измръзналите гларуси
които го използваша за прежда
и още можех да се вричам
в кървящите нозе на самотата си
в мидите измокрени в очите ми
в камъните на отминалото щастие....

Плът

Охлювите кърмещи се от плътта ми
заспиват-вонящи на човешко.....

Ръце

От ръцете ти капят сънища Господи!
стичат се по лицата ни
вече нямаме образи.....

Стъпки

Ден,след ден
се връщаш към ръцете си
към стълбите,които те нахраниха
от сухата снага колана разкопчаваш
и рухва тялото
сред хапките от камъни
сред стъпките,които премълчаваше...

име: тая костадинова
данни: 1983, созопол
вуз: су, българска филология
дебют: пламък

Болнично

Лайка, мащерка и корени от дивисил,
гореща пара, а после - струйки лед.
Ще измия лепкавата гъста кал,
ще се прочистя - отвътре и отвън,
ще тъпча, търкам, трия,
ще драпам и дера с телта
по онова сплъстеното и остаряло,
но няма да забравя.
Докато не започна да се лющя
и свелям пласт по пласт,
докато не изроня сухата си кожа,
не израня до кръв плътта...
И последния си косъм,
и нокът на кутрето,
ще облека месата в бинт,
ще се встегна, ще се всмуча,
ще се впия в корена за вечно,
НЕ, за девет месеца.
И после пак ще се родя.

Слънчогледи

Черна угар,
жълти слънчогледи,
изгорели,
смърт в нивята
под безцветен купол –
сивкава материя
от прах и облакова пара.
Някакво светило се навежда,
капе пот,
облива изсушените лица.

Пепел от слънчогледи.
Хрущи и премлясква
младо, хърбовато магаренце,
а някакви краченца на муха
потъват в лепкавата кожа.

Слънчогледи без листа,
без цвят, без тела,
огледали се в собствената си
безобразност.
Пепел от мъртви слънчогледи,
бледи жълти петна.

Редакция

Дали пък да не се опитам,
не, не е красиво,
не мога да се бъркам,
а и ти не си от пластелин...

Но аз само ще опитам
да те редактирам.

Косата –
не, косата ти е с точния си цвят
и с точната си дължина,
така чаровно е направила
простор за високото ти чело.

Очите –
те са на мъдрец,
мога само да погледна в тях.
Не, отвътре няма да се ровя,
да чопля пласт по пласт
от душевната ти суета.

Брадата –
/винаги съм мразела бради/
но тя е най- прекрасният завършек,
който може да се сътвори
върху лицето ти.

Не мога да те редактирам.
Няма нужда да го правя.

име: северина плачкова
данни: 1982, велико търново
вуз: су, полонистика
дебют: родна реч,
литературен вестник

По Тадеуш Ружевич
Поради друг

Моето момче
нарежда песен
за белите ружи
искам да го обичам
да надничам
в очите му
светнали и черни
клади горят
в очите му

езически апостол

наследници на трубадури

той ходи
вътре
наистина уплашен
преди да се роди
тупти
сърцето му е още шепа клетки
тупти
и подозира
че татко му не е поет
а майка му не знае
нищо за съницата
и други дреболии

“Бил съм се влюбвал...”

Има
между страниците
на любимата ми книга
рецепта за содена питка
от баба
и снимка на мъж. Онзи,
на когото никога
няма да омеся
питка

име: цветелина христова
данни: 1982, габрово
вуз: су, българска филология
дебют: литературен вестник

Клетва

Аз казвам думата си, Йоне.
Като печат
 върху си ще я сложа,
та нейното клеймо да казва:
“държи главата си изправена Йоландър,
защото думата му стана дело”
 или
“презирайте го всички –
побоя се,
 разколеба се в мъжката си дума”.
Във сенките на миналите дни се вричам –
със мъст сурова върху мен да налетят,
 крещейки всяка дума,
 що сега изричам.
И казънта на най-презрените лъжци
 стократно
те връз мене да стоварят,
 защото казах аз:
 “Достоен съм”
и със позора свой
достойнството на всеки ще очерня.
И ако някой в низкия ми час
 ме подкрепи
и милостта над мене да разстели иска,
 презрян да бъде
 и за най-коварна злоба
 към мене
да се счита милостта му.
Защото час проклет за родната му майка
ще бъде този,
 в който към живот го е призвала,
ако от удара на клетвата си тежка
поиска да се скрие

нейният Йоландър.

Към Йоландър

Послушай думите ми

днес,

Йоландър.

Вече три години

до твоя меч

аз

меча си оставям

и с крачките ти меря

своя път.

Във битка

твойто мъжество ми беше щит,

а мойта смелост –

във ръцете ти

стомана.

И знам сега –

погине ли светът,

ще жаля аз единствено

Йоландър.

Защото никой

меч не е държал

в ръката си

като разпалена хоругва

и връз гърдта,

помазана с миро,

без маската на ризница да сложи,

пред своя враг

не е възправял тъй снага.

Възрадва ти душата ми,

Йоландър,

със радостта от летния порой,

удавил спечената прах по пладне.

Защото знам –

от мене ще отвърнеш своя взор,

когато милост във очите на врага подиря,

когато в бой на крачка подир тебе се забавя,

ако смъртта си поздравя с трепереща десница

Притвореният кестенов прозорец
трепти от флегматичния трамвай.
Тъй тихо е; и никой не говори,
две педи стая, самота – безкрай.

По котешки окъсани тапети.
Художнически хлътнали легла.
От крушката засъхнал восък свети
и трупче на волфрамена пчела.

Предметите тежат до безнадежност...
Разконспирирал съм почти света,
облъскал ни в шосетата небрежно
по пътя към единствена врата,

която всички – мисля – ще отворим,
с оранжева ключалка като свещ,
и някой непременно ще говори,
и никой никого не ще зове...

Тъга – подлампена, подкожна.
Античен дъжд се къса да вали.
Графитна капка рязко ме убожда
като студено връхче на молив.

Когато си замине лятото
и видя залезните му сандали,
окачени на кестена с окъсани каишки,
да се спася от есенните чувства,
безкрайни и меланхолични
като релси:

- ще изям лъжичка мед от разтопени
слънчеви глухарчета;
- ще ти изпратя всички посветени стихове
по пощата заедно с любимия ти
мой пуловер;
- ще целуна ветровитите чела на влаковете,
с които толкова недели си отиваше;
- тогава ще си пръсна черепа
със стон от гълъбов куршум
и последното, което ще остане
по дъната на очите ми,
ще бъдат твоите разголени
дъждовни глезени

име: жения димова
данни: 1965, казанлък
вуз: су, българска филология
дебют: "НЕобичайно", 2003

Сега или по-късно

Да се намеря значи ли
да дойда от тебе отново на себе си...
Любовта - твърде тромава, почти неподвижна при мен
мрази тия движения - измъкване от едното тяло
и връщане отново в старото;
това разделяне, просто делене, амечно сгърчване...
Тя е сложен организъм, самостоятелен
и това навъннавътре я изнервя,
а как се съжителства с нервна любов?
Току-виж ѝ затреперят крайниците,
не може да спи, изглежда отслабнала, обърква се,
увеличава цигарите, кара се с хората, виси на прозореца,
броди нощем из чужди тела
и когато сутрин си мият зъбите
оная кървава пяна не е от тях.

Ще ѝ трябват много излишни усилия
да се събере отново в едно тяло.

Цялото не се състои от две половини!-
ми шепне всяка нощ.

Вътре

*Боли ме един мъж вътре в мен!
По Борхес*

Ето как се научих да разговарям с него
без да го има Нощем с възглавница
стисната между бедрата Сутрин с
единия крак бавно на пода И в огледалото
Докато привечер развеселен с приятели
Чува как чувам какво говори и как
става мрачен внезапно става и в банята
с огледалото както с мен преди
малко стреснато като да избяга
Все си представям
ето вече заесени кварталът мирише
на дим от листа печени чушки привечер
крехък студ сутрин тъничка струйка дим
помня и разговорите дето с никой друг преди
и повече.

Едни крака отиват до магазина моите
едни ръце купуват хляб същите
а моят живот е само това че
мога да мисля за него
докато върша всичко това.

Толкова малко пространство за друг живот
между мъжа в мислите
и неговото отсъствие.

по Жак Превер

В една утрин такава
в една вечер такава
твоя и непознато еднаква
в която не си се събудил
в която не си замръквал
за да търсиш нещо толкова обичайно
като собствените си навици

повдигни и спусни клепачи
вдигни и отпусни ръка
върху едно матово топло рамо
проследи движенията си
после ги забрави. Спи и се буди
повтаряй забравяй Може един ден
случайно да проумееш щастието.

име: биляна атанасова
данни: 1984, стара загора
вуз: су,българска филология
дебют: “разкъщени”, 2004

Розовите филми

Къде се забавиха
мръсните думи,
от розовите филми, рукнали на водопади?
надраскани по вратите
на тоалетните
по фасадите и по оградите,
във тунелите и по стъклата
и на гърба на беловите листи...
Пианисти и виолончелисти
свирят леко и почти без пръсти
трудните пиеси...
аз ги чакам
мръсните им думи,
думите им мръсни
и като ги чакам
пиша ги старателно
с черните си нокти
по белите длани.

Мъжът на Арлина

Не ми се обади,
не ме попита нещо,
не намекна,
че очакваш да ме видиш
скоро
спокойната ти свобода
спокойната ти самота
доверието към една
Арлина,
която ти сервира мътен чай
те прави тъжен шут,
а мен спокойната ти съвест
ме смущава...

Събуждане

Един ден аз ще пробия
този
стерилен пашкул,
ще проникна през нишките бели,
ще скъсам изтъкания конец,
ще се събудя от копринения сън
на пеперудена гасеница...
ще тръгна гола на лов...
и ще търся плячката си мека
вгледана в големите табели
на развратните червени булеварди.

име: бояна петкова
данни: 1981, софия
вуз: Humboldt Universität
Berlin, медицина
дебют: "лятно равенство"
1999, /www. liternet.bg /

Заедно

Обаждаш ми се по телефона,
за да ми пуснеш това
безумно парче,
което днес се е врязало във
всичките ти тъкани

и внезапно
мога да те пипна.

2. Обаждам ти се по телефона,
за да чуеш
морето.

Стискам мидички в джоба си.

Порязах се.

3. Ако поглеждаш луната,
когато аз поглеждам луната,
дори между нас да се надиплят
галактики,
сезони
и месеци
отмерено време,

луната ще събира разделените
и ще си ляга.

4. Голи
телата ни
едно върху друго -
като

бита сметана
върху горещ шоколад.

5. Побелявам,
за да си приличаме.
Ти подмлади ли се?

Видове памет

Помня подкожно.
Търпеливо те вплитам
в ходилата и дланите си,
а пъпът ми е центърът на Вселената
и в него те вращвам,
като халка те нанизвам,
белег да имам.

Втъквавам те
в ирисите и зениците си,
за да виждам през теб
калейдоскопно.
И ме питаш защо
очите ми са станали
зелени...?

Вграждам те
в белодробните си килийки
в случай на астматичен пристъп
да те имам в резерва,
засаждам те вътреутробно -
да мога да те родя,
да те мултиплицирам.

И сега кажи ми,
как ще изличиш
всичките видове памет,
без да ме убиеш?

down to basics

http://www.hulite.net/modules.php?name=News&new_topic=2

не остана нищо
за разхищение

животът
като уморена стриптизьорка
се олющи пред очите ми
до смърт

хората
разопаковаха за утеха
електрическите си звезди

търся си утроба
да ме приюти
на тъмно...

име: тая станкева
данни: 1981, дупница
вуз: су, английска филология
дебют:

Пилето

на У.Уоргън

Викаха му Пилето,
придаваше си важности,
нахалникът
искаше да лети.
Викнаха го веднъж на по бира,
не за нещо важно,
ей така, да се видели
и му вързаха
тенекия
камъни за крака,
макар да знаеха,
че тоя ден ще си пробва
новия чифт крила.

улици

погледнато статистически
животът ми е улица:
вървя по нея всеки ден
поне половината от времето
мета я, когато ми омръзнат
изсъхналите листа по тротоара,
от време на време срещам личности,
решили да минат напъряко,
без да им е известна малката истина,
че улицата ми е без изход.

име: диана суролейска
данни: 1982, софия
вуз: су, славянска филология
дебют: труд, бъдеще

Варварско е да искам смъртта им.
Но не е полезно да искам моята.
Няма да плача!
Ще рева с глас, че да цепна махалата по стриите.
После си обърсвам носа с опакото на ръката
и тропвам с крак да изпопадат чак лилавите небесни жаби.
Все тръгвам на едно място.
Но вече започвам да тръгвам.
Само искам едно от онези яйца,
в които се събират замък (да му закача сандъчета с петунии),
ботуши (да не мръзнат краката ми в понеделниците)
и пръстен (да ми е обица на ухото).
Да го взема под мишница
и да пренеса запъртъчения си живот другаде,
да го затопля- да се излюпи нещо.
А може и с Аладин
да се договорим за килима...
ще ме хванат тогава
за пеша на вмирисания ми на пържено пенъоар...

Отварям прозорец на мъглата,
Да влезе и да заличи постъпките им.
Вече не съм дъщеря. Не съм и любовница.
Крайно време е
да си обирам сливите...

Още се чудя
кой открадна дъжда
че трябва баба ми
да меси със слюнка
късно научих-
не се отказва вода на жадните
да не пристанеш на крадеца
от върха на скалата

име: теодора дидова
данни: бургас
вуз: малмо, Швеция
дебют:

С очи заглени в А 4,
гланцирана хартия,
самота,
изписвам твойто "А",
в различни степени,
и после го заграждам,
на ръка.

И с чувства,
компресирани старателно,
във мини-варианта -
MP3,
изтривам хардуерните си фолдери,
оставям само файла с име
"ти".

Изтеглен там,
от папките с амбиции-
"коли", "пари", "жени"? , "коли",
аз мествя го единствен да се мъдри,
във нова директория -
"мечти".

име: марица колчева
данни: 1986, софия
вуз: су, журналистика
дебют: родна реч,
литературен вестник,
кислород

В този следобед в който
няма желаниа
позволено ми е само лекичко да те докосна
като котка която потапя лапата си
във вода
после я оттръсква

после я облизва
без нужда от никаква вода
само едно езиче
и сама

Но аз не мога
и се затварям в банята

Генерална репетиция

Днес е последният път
в който умираш
Никога преди това не са ти се случвали
толкова стихотворения
накуп
Виж, разни други красиви
бедствия:
сън
целувка
големи горящи неща
Всичко е до липсата на повод –
казваш
Сутринта изпуснах една стъклена чаша
и тя
не се счупи

10.10.04: Дъжд

Така както прекосява улицата вкопчен
в нейната ръка бяла
като бастун на слепец
какво да мисли? вече
не харесва отражението й
в огледало в дългите редици чаши
на бюфета /единият крак
върху другия, в дръжката на чашата/
също това в стъкла витрини
метални табли на легла
напръстници
таблички за сутрешна закуска /с портокали
като кристални топки/ лакирани повърхности
станиоли от бонбони с карамел бисквити
ягоди стафиди тенекиени
кутии ножове повърхности
от пластмаса и карфици не харесва даже отражението й
във вода

улицата е ужасно дълга

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Димитър Кенаров
2. Яница Радева
3. Александра Чаушова
4. Петър Петров
5. Лилия Георгиева
6. Александър Мануилов
7. Мария Калинова
8. Емил Христов
9. Камелия Спасова
10. Валери Валериев
11. Мартин Златев
12. Костадинка Лапкова
13. Георги Савчев
14. Момчил Цонев
15. Поли Муканова
16. Мария Македонска
17. Яна Пункина
18. Десислава Голичева
19. Диан Кирович
20. Таня Костадинова
21. Северина Плачкова

22. Цветелина Христова

23. Васил Балев

24. Женья Димова

25. Биляна Атанасова

26. Бояна Петкова

27. Таня Станкева

28. Диана Суролейска

29. Теодора Дидова

30. Марица Колчева